

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

vi ikke vidste, om de vedblev at være medlem — dels ønskede vi dobbeltmandatet bevaret, idet vi mente, at der deved ville være den størst mulige overensstemmelse mellem den politiske holdning, som parlamentsmedlemmerne giver udtryk for i Europa-Parlamentet, og den politiske holdning, der bliver givet udtryk for i de hjemlige parlamenter. Dette kunne bedst ske ved det dobbelte mandat. Uden dobbeltmandat var vi bange for, at der var risiko for, at det skulle blive supereuropæere, der blev valgt til Europa-Parlamentet af et ganske lille mindretal i de hjemlige befolkninger. Jeg kan tilføje, at jeg er også bange for, at det vil blive superantieuropæere eller flommeantieuropæere, der vil blive valgt, med andre ord, at det vil blive to grupper af fantaster, der vil komme til at sidde dernede uden synderligt samkvem med det, der foregår her i landet.

Det er også det, der gør, at jeg har en anden holdning end hr. Guldberg til dobbeltmandatet. Hr. Guldberg tillægger det tilsyneladende mere vægt, at det måske vil kunne koste det danske socialdemokrati nogle mandater, hvis vi har en afstemning, samtidig med at vi stemmer om Europa-Parlamentet, og hvis vi har dobbeltmandat, men jeg finder, at det er at gøre hele Europasamarbejdet en bjørnetjeneste, hvis vi går ind for systemer, der ikke sikrer, at dette Parlament er repræsentativt.

Jeg vil også tro, det vil blive ganske overordentlig svært at finde en seriøs person, som er medlem af dette folketing, der ville påtage sig den opgave at lade sig opstille til Europa-Parlamentet, hvis han ikke samtidig var valgt her i folketinget eller var opstillet til det. Jeg kender ingen, der ville ønske noget sådant. Hertil kommer, at der er utallige i de andre landes parlamenter, som heller ikke kunne ønske det. Der er risiko for, at de folk, der bliver valgt ind i dette parlament, så vil gå rundt og være frustrerede og som eneste opgave kæmpe for at få nogen magt, og det er jeg modstander af. Jeg mener ikke, at man skal overflytte magt til Europa-Parlamentet. Jeg mener derimod, at det er overordentlig vigtigt, at der findes folk i de enkelte parlamenter, som også arbejder med europæiske sager, og som kender noget til dem, og en af de bedste

metoder til at komme til at kende noget til disse sager er at deltage aktivt i EF-Parlamentets arbejde.

Men jeg ser også en frygt for, at det vil være ret nytteløst og meget ufrugtbart, at det er personer, som ikke kan befrugte arbejdet i de enkelte parlamenter.

Det er begrundelsen for, at vi dengang stemte mod forslaget, og det er også begrundelsen for, at vi sagde, man skal give forbeholdet kød. Det er ikke nok bare at sige, man ikke vil gå ind for det i 1978. Vi synes, man skulle begrunde det, og nu har vi begrundet det, og vi har fået accepteret, at man kan gå ind for direkte valg til Parlamentet og alligevel indføre metoder og principper i Danmark, hvis vi kan få flertal for det i folketinget, der følger de synspunkter, jeg har givet udtryk for.

Jeg kan ikke se, man kan bebrejde mig, at jeg er nødt til at tage det forbehold, som hr. Ib Nørlund bebrejder mig, at der skal være flertal for det i folketinget. Det er dog et princip, som de fleste partier her i landet tillægger en væsentlig betydning, at de standpunkter, man skal have gennemført, skal have opbakning ved demokratisk afstemning.

Flere talere har været inde på den sammenhæng, der kan være mellem at acceptere — det har navnlig hr. Maigaard understreget et par gange — et EF-valg og så det, at EF-Parlamentet ønsker større beføjelser. Jeg vil da ikke modsige dem, der hævder, at mange mennesker i de andre lande ønsker direkte valg, og samtidig ønsker de, at EF skal have større beføjelser, og mange af dem opfatter også det, at man får et direkte valg til Parlamentet, som et skridt i retning mod, at de så får lettere ved at give EF-Parlamentet større beføjelser. Men jeg gør fortsat opmærksom på, også ud fra det demokratiske princip, at det er altså her i landet, vi skal bestemme, om vi vil være med til at give disse større beføjelser, og det er dette folketing, der skal afgøre det. Hvis der er tale om suverænitæt, så skal 5/6 af dette folketings medlemmer være indforstået med det, og hvis 5/6 ikke er det, så skal en folkeafstemning afgøre det. Så nytter det ikke, at man kan henvise til, at der er direkte valg.

Jeg mener, at vi, både udenrigsministeren og jeg, utallige gange har besvaret det spørgs-